

DOUGLAS MURRAY

DE
AANVAL
OP HET
WESTEN

Hoe we onze waarden
wapenen tegen de waanzin

Houtekiet
Antwerpen/Amsterdam

Inhoud

Inleiding 7

Hoofdstuk 1 **Ras** 17

Interludium **China** 65

Hoofdstuk 2 **Geschiedenis** 81

Interludium **Herstelbetalingen** 129

Hoofdstuk 3 **Godsdienst** 145

Interludium **Dankbaarheid** 191

Hoofdstuk 4 **Cultuur** 201

Conclusie 239

Dankwoord 257

Noten 259

Inleiding

De laatste jaren is het duidelijk geworden dat er een oorlog woedt: een oorlog tegen het Westen. Deze is niet zoals eerdere oorlogen, waarbij legers met elkaar slaags raakten en overwinnaars werden uitgeroepen. Het is een culturele oorlog, en hij wordt genadeloos gevoerd tegen alle wortels van de westerse traditie en tegen al het goede dat de westerse traditie heeft voortgebracht.

In het begin was dit moeilijk te zien. Velen van ons voelden dat er iets niet klopte. We vroegen ons af waarom er steeds eenzijdige argumenten werden aangevoerd en waarom er steeds oneerlijke beweringen werden gedaan. Maar we beseften de volle omvang niet van wat er werd geprobeerd. Niet in de laatste plaats omdat de taal van de ideeën zelf gecorrumpeerd werd. Woorden betekenden niet meer wat ze tot voor kort betekenden.

Mensen begonnen te praten over 'gelijkheid', maar ze leken niet te geven om gelijke rechten. Ze spraken over 'antiracisme', maar ze klonken diep racistisch. Ze spraken over 'gerechtigheid', maar ze leken 'wraak' te bedoelen.

Pas recent, nu de vruchten van deze beweging zichtbaar zijn, is de omvang ervan duidelijk geworden. Er is een aanval gaande op alles wat te maken heeft met de westerse wereld: haar verleden, heden en toekomst. Onderdeel van dat proces is dat we opgesloten zijn geraakt in een cyclus van oneindige bestraffing. Zonder een serieuze poging tot (of zelfs overweging van) verlichting ervan.

In het laatste decennium heb ik om me heen getast, op zoek naar een verklaring. In 2017 behandelde ik met *The Strange Death of Europe* één aspect daarvan, namelijk de veranderingen die massamigratie in het Westen teweegbrengt. In de jaren dat ik het immigratievraagstuk behandelde, had ik de indruk dat er iets diepers aan de hand was. Toen ik aan de kusten van de Griekse en Italiaanse eilanden stond, de boten zag binnenkomen en rondliep in de migrantenkampen die in

de grote steden ontstonden, zag ik van dichtbij de gevolgen van het feit dat inwoners van de ontwikkelingslanden naar de ontwikkelde landen verhuizen. Ik heb het geen enkele migrant kwalijk genomen dat hij die reis wilde maken. Ik was in veel van de landen geweest waaruit de migranten vluchtten. Of ze nu op de vlucht waren voor oorlog of (in de meeste gevallen) voor economische achterstand, ze deden iets wat heel begrijpelijk was. Waar ik een probleem mee had, was waarom de Europeanen dit lieten gebeuren en waarom er van hen werd verwacht dat ze zichzelf zouden wegcijferen om te overleven. Mensen spraken over de historische schuld van Europa die deze beweging zou legitimeren. Maar zelfs degenen die dit argument aanvoerden, gingen niet in op de grens van deze beweging.

Zou er ooit een moment komen waarop deze westerse 'schuld' was afgelost? Het leek erop dat de schuld niet werd afbetaald, maar jaar na jaar toenam.

Ik begon ook op te merken dat hetzelfde verhaal zich afspeelde in elk land dat als westers geldt. In elk van die landen waren de redenen die werden aangevoerd om deze volksverhuizingen toe te staan dezelfde, ondanks hun zeer verschillende geografische posities. De Verenigde Staten hebben al jaren hun eigen migratieprobleem, vooral aan de zuidgrens. Toen ik door Amerika reisde, hoorde ik daar dezelfde argumenten als thuis in Groot-Brittannië en in Europa. Eenzelfde soort politici en andere publieke figuren bleven aan het Amerikaanse volk uitleggen waarom hun grenzen enigszins of volledig poreus zouden moeten zijn. Net als in Europa waren er machtige personen en entiteiten die beweerden dat je alleen een beschaafd land kon zijn door de hele wereld binnen te laten. En het was hetzelfde aan de andere kant van de wereld, in Australië. Overal werden samenlevingen die als 'westers' golden (dat wil zeggen: Europese landen of landen die van de Europese beschaving afstamden) geconfronteerd met hetzelfde patroon van argumenten. Geen enkel niet-westers land kreeg die behandeling.

Alleen de westerse landen, verspreid over drie continenten, kregen voortdurend te horen dat ze, om überhaupt enige legitimiteit te hebben – om zelfs maar als fatsoenlijk te worden beschouwd – snel en fundamenteel hun demografische samenstelling zouden moeten veranderen. De visie van de eenentwintigste eeuw leek te zijn dat China China mocht blijven, dat de verschillende landen van het Verre en Midden-Oosten en Afrika mochten blijven zoals ze waren, of zelfs

konden terugkeren naar wat ze ooit misschien waren. Maar van de landen die herkenbaar zijn als de landen van 'het Westen' werd verwacht dat zij iets anders zouden worden of alle legitimiteit zouden verliezen. Natuurlijk hebben landen en staten het recht om te veranderen. Een zekere mate van verandering in de loop der jaren is onvermijdelijk. Maar er leek iets extra's te liggen in de gebeurtenissen, iets onevenwichtigs en afwijkends. De argumenten werden niet aangevoerd uit liefde voor de betrokken landen, maar uit een nauwelijks verholen afkeer ervan. In de ogen van veel mensen, niet in de laatste plaats binnen de eigen bevolking, leken deze landen iets verkeerd te hebben gedaan. Iets waarvoor ze boete moesten doen. Het Westen was het probleem, de ontbinding van het Westen was een oplossing.

Er waren andere aanwijzingen dat er iets fout zat. In 2019 heb ik een aantal daarvan aangepakt in *The Madness of Crowds*. Ik ging in op de uitdagingen van 'identiteitspolitiek', in het bijzonder de poging om westerse samenlevingen op te splitsen langs lijnen van geslacht, seksualiteit en ras. Na de twintigste eeuw was nationale identiteit een foute vorm van gemeenschap geworden, en al die andere vormen kwamen er plotseling voor in de plaats. Nu werd mensen verteld dat ze zichzelf moesten beschouwen als leden van andere specifieke groepen. Ze waren homo of hetero, man of vrouw, zwart of blank. Deze vormen van gemeenschap neigden ook naar een antiwesterse houding. Homo's werden gevierd zolang ze 'queer' waren en alle bestaande instellingen wilden neerhalen.

Homo's die gewoon verder wilden met hun leven of de westerse wereld wel zagen zitten, werden op een zijspoor gezet. Evenzo waren feministen nuttig zolang ze 'mannelijke structuren' aanvielen, het westerse kapitalisme, enzoverder. Feministes die niet op die lijn zaten of vonden dat ze het relatief goed hadden in het Westen, werden in het beste geval behandeld als verraadsters, in het slechtste geval als vijanden.

Het discours over ras was nog erger. Raciale minderheden die goed geïntegreerd waren in het Westen, bijdroegen aan het Westen, en zelfs bewondering hadden voor het Westen, werden steeds vaker behandeld alsof zij verraders van hun ras waren. Alsof er een andere loyaliteit van hen werd verwacht. Extremisten die alles wilden afbreken werden vereerd. Zwarte Amerikanen en anderen die het Westen wilden vieren en ertoe bedragen werden aangesproken en beschouwd alsof zij afvalligen waren. Steeds vaker kregen ze de ergste verwijten

toegestuurd. Liefde voor de samenleving waarin zij leefden werd gezien als een argument tegen hen.

Tegelijkertijd was het onaanvaardbaar geworden om op een enigszins vergelijkbare manier over enige andere maatschappij te spreken. Ondanks de onvoorstelbare misstanden die in onze tijd door de Communistische Partij van China worden begaan, spreekt bijna niemand over China met een greintje van de woede en afkeer die dagelijks van binnenuit over het Westen worden uitgestort. Westerse consumenten kopen nog steeds goedkope Chinese kleren. Er is geen wijdverbreide poging tot boycot. 'Made in China' is geen brandmerk. Er gebeuren momenteel vreselijke dingen in dat land en toch wordt het als normaal gezien. Auteurs die weigeren hun boeken in het Hebreeuws te laten vertalen, zijn blij dat ze in China verschijnen. Chic-fil-A krijgt meer kritiek omdat het zijn broodjes in de VS maakt dan Nike omdat het zijn sneakers in Chinese sweatshops maakt.

In het ontwikkelde Westen geldt een andere maatstaf. Met betrekking tot de rechten van vrouwen en seksuele minderheden, en natuurlijk in het bijzonder met betrekking tot racisme, werd alles voorgesteld alsof het nog nooit zo erg was geweest, op het moment dat het juist beter ging dan ooit tevoren. Niemand kon de schande van het racisme ontkennen – een schande die in de een of andere vorm door de hele geschiedenis heen te onderscheiden is. Een onderscheid maken tussen 'binnen onze groep' en 'buiten onze groep' is een uitzonderlijk sterke neiging van onze soort. We zijn niet zo ontwikkeld als we ons misschien voorstellen. Toch is de situatie in de westerse landen met betrekking tot rassengelijkheid de laatste decennia beter dan ooit. Onze samenlevingen hebben zich ingespannen om voorbij ras te kijken, met dank aan opmerkelijke mannen en vrouwen met verschillende achtergronden, maar vooral door enkele buitengewone zwarte Amerikanen. Het was niet onvermijdelijk dat westerse samenlevingen de traditie van raciale tolerantie zouden ontwikkelen, of er zelfs maar naar zouden streven, maar het is toch gebeurd.

Het was niet onvermijdelijk dat wij uiteindelijk zouden leven in samenlevingen die racisme terecht als een van de meest weersinwerkende zonden beschouwen. Het gebeurde omdat vele moedige mannen en vrouwen zich sterk maakten, vochten en hun rechten opeisten.

De laatste jaren lijkt het wel alsof die strijd nooit heeft plaatsgevonden. Alsof het een luchtspiegeling was. De laatste jaren ben ik raciale kwesties in het Westen gaan beschouwen als een slinger die

voorbij het punt van correctie naar hypercorrectie is gegaan. Alsof, als de slinger maar lang genoeg bij hypercorrectie blijft hangen, gelijkheid steviger kan worden verankerd. Inmiddels is het duidelijk dat een dergelijke overtuiging, hoe goedbedoeld ook, volstrekt misplaatst was. Ras is nu in alle westerse landen een issue op een manier die het decennialang niet is geweest. In plaats van kleurenblind zijn we nu raciaal hyperbewust. Er is een diep verwrongen beeld geschetst.

Zoals alle samenlevingen ooit hebben alle westerse landen racisme in hun geschiedenis. Maar dat is niet de enige geschiedenis van onze landen. Racisme is niet de enige lens waardoor onze samenlevingen kunnen worden bekeken, en toch is het steeds vaker de enige lens die wordt gebruikt. Alles in het verleden wordt gezien als racistisch, en dus wordt alles in het verleden bezoedeld.

Hoewel, en nogmaals: alleen in het *westerse* verleden, dankzij de radicale raciale lenzen die over alles worden gelegd. Momenteel bestaat er in heel Afrika een verschrikkelijk racisme, dat door zwarte Afrikanen wordt geuit tegen andere zwarte Afrikanen. Het Midden-Oosten en het Indiase subcontinent zitten vol racisme. Reis naar het Midden-Oosten, zelfs in de 'progressieve' Golfstaten, en je ziet een modern kastesysteem, met de 'hogere' raciale groepen die de samenleving besturen en ervan profiteren, en onbeschermd buitenlandse arbeiders die worden ingevlogen om voor hen te werken als een geïmporteerde arbeidersklasse. Op deze mensen wordt neergekeken, ze worden mishandeld en behandeld alsof hun leven geen waarde heeft. En in het op één na dichtstbevolkte land ter wereld blijft, zoals iedereen die door India heeft gereisd weet, het kastenstelsel ontstellend machtig. Het gaat zo ver dat bepaalde groepen mensen 'onaanraakbaar' zijn, gewoon omdat ze zo geboren zijn. Het is een ziekmakend systeem van vooroordelen, en het is springlevend.

Toch horen we hier maar weinig over. In plaats daarvan krijgt de wereld dagelijks te horen hoe de landen die naar alle maatstaven het minste racisme kennen en waar racisme het meest wordt verafschuwd, de wieg van het racisme zijn. Deze kromme bewering heeft zelfs een uitgebreide versie, namelijk dat als andere landen racisme hebben, dat komt omdat het Westen die ondeugd naar hen heeft geëxporteerd. Alsof de niet-westerse wereld altijd een Eden is, bevolkt door onschuldigen.

Ook hier is het duidelijk dat er een oneerlijk grootboek is gecreëerd. Een grootboek waarin het Westen wordt behandeld volgens de

ene set normen en de rest van de wereld volgens de andere. Een grootboek waarin het lijkt alsof het Westen geen goed kan doen en de rest van de wereld geen kwaad – of alleen maar als wij hen daartoe aanzetten.

Dit zijn slechts enkele van de symptomen die in onze tijd kunnen worden waargenomen. Symptomen die ik de afgelopen jaren één voor één heb proberen te bekijken. Maar hoe meer ik erover nadacht en hoe meer ik reisde, hoe duidelijker het werd dat dit tijdperk vooral door één ding wordt bepaald: een verschuiving in de beschaving, die al ons hele leven aan de gang is. Een verschuiving die de fundamenteën van onze samenlevingen op hun grondvesten doet daveren, omdat het een oorlog is tegen alles in die samenlevingen.

Een oorlog tegen alles wat onze samenlevingen kenmerkt als ongewoon, zelfs opmerkelijk. Een oorlog tegen alles wat de mensen in het Westen tot voor kort als vanzelfsprekend beschouwden. Als we deze oorlog niet willen verliezen, moeten we de aanval als dusdanig herkennen en bestrijden.

De aanval op het Westen is een boek over wat er gebeurt als één kant in een koude oorlog – de kant van democratie, rede, rechten en universele principes – zich voortijdig overgeeft. Te vaak interpreteren we deze strijd helemaal verkeerd. We staan toe dat het ‘tijdelijk’ of ‘marginaal’ wordt genoemd of we doen het af als een cultuuroorlog. We interpreteren de doelen van de deelnemers verkeerd of bagatelliseren de rol die het zal spelen in het leven van toekomstige generaties. Toch staat er hier evenveel op het spel als in de twintigste eeuw, met veel van dezelfde principes – zelfs met veel van dezelfde slechte spelers.

We zijn van het waarderen en afwegen van wat goed is aan de westerse cultuur overgegaan op de overtuiging dat elk onderdeel ervan moet worden ontmanteld.

Het is nu meer dan dertig jaar geleden dat dominee Jesse Jackson een menigte demonstranten aan Stanford University aanvoerde met het lied ‘*Hey hey, ho ho, Western Civ has got to go*’. Jackson en zijn volgelingen protesteerden toen tegen het introductieprogramma ‘*Western Culture*’ van Stanford University. Zij stelden dat er iets mis was met het onderwijzen van de westerse canon en de westerse traditie. Maar vooral opvallend was wat er daarna gebeurde: de universiteit haalde bakzeil en verving de cursus door de studie van vele culturen. Het was een teken van wat komen zou.

In de decennia daarna volgde bijna de hele academische wereld Stanfords voorbeeld. De geschiedenis van het westerse denken, onze kunst, filosofie en cultuur, werd een steeds minder aanvaardbaar onderwerp. Het kreeg een aura van *gêne*: het overblijfsel van een stel ‘dode blanke mannen’, om maar een van de charmante uitdrukkingen te gebruiken die de taal binnendrongen.

Sindsdien is elke poging om de leer van de westerse beschaving in leven te houden, laat staan nieuw leven in te blazen, gestuit op aanhoudende vijandigheid, spot en zelfs geweld. Academici die probeerden de westerse naties in een neutraal licht te bestuderen werden bij hun werk gehinderd en blootgesteld aan intimidatie en laster, ook van collega's. In Australië heeft het Ramsay Centre for Western Civilisation, waarvan het bestuur wordt voorgezeten door ex-premier John Howard, getracht universiteiten te vinden om mee samen te werken, zodat studenten het Westen kunnen bestuderen. Ze vonden er enkele, met de grootste moeite. En dat zegt iets over de snelheid van deze grote verschuiving. Nog maar een paar decennia geleden was een cursus geschiedenis van de westerse beschaving heel gewoon. Nu is het zo onfatsoenlijk geworden dat je universiteiten er niet eens financiering voor kunt aanbieden.

In 1969 zond de BBC de uitstekende dertiendelige documentaire-serie *Civilisation* van Sir Kenneth Clark uit. Ze probeerde een eenduidige geschiedenis van de westerse beschaving te geven, en dat lukte, waardoor miljoenen kijkers over de hele wereld een beter begrip kregen van het onderwerp. Bijna vijftig jaar later, in 2018, probeerde de BBC hier een vervolg aan te breien. *Civilisations* (met de nadruk op de s) was een samenraapsel, met drie verschillende historici, die wanhopig probeerden ervoor te zorgen dat het niet klonk alsof ze zeiden dat het Westen beter was dan andere culturen, en die een soort wereldgeschiedenis presenteerden die niets verduidelijkte.

In een paar decennia is de westerse traditie veranderd van een gevierd verhaal in een *gênant* anachronisme. Het veranderde van een verhaal bedoeld om mensen te inspireren en te voeden, in een verhaal bedoeld om mensen beschaamd te maken. En het was niet alleen de term ‘westers’ waartegen critici bezwaar maakten. Het was alles wat ermee verbonden was. Zelfs ‘beschaving’ zelf. Zoals Ibram X. Kendi, een van de goeroes van het moderne racistische ‘antiracisme’, het formuleerde: ‘Beschaving’ zelf is vaak een beleefd eufemisme voor cultureel racisme.’¹

Natuurlijk is een zekere slingerbeweging onvermijdelijk en misschien zelfs wenselijk. In het verleden zijn er zeker momenten geweest waarop de geschiedenis van het Westen werd onderwezen alsof het een verhaal van uitsluitend goed was. Historische kritiek en herbezinning zijn nooit een slecht idee. Maar de jacht op zichtbare, tastbare problemen mag niet uitmonden in een jacht op onzichtbare, ontastbare problemen. Vooral niet als de aandrijvers van die jacht oneerlijke mensen zijn met extreme antwoorden. Als wij toestaan dat kwaadwillende critici ons verleden verkeerd voorstellen en kapen, dan zal de toekomst die zij op basis daarvan plannen niet harmonieus zijn. Het zal een hel zijn.

In de loop van het boek ga ik twee belangrijke ideeën onderzoeken. Het eerste is dat critici van de westerse beschaving wel degelijk alternatieven bieden. Zij vereren elke cultuur, zolang die niet westers is. Zo moeten bijvoorbeeld alle inheemse concepten en culturele expressies worden gerespecteerd, zolang die inheemse cultuur niet westers is. Is dat de vergelijking die zij willen dat we maken? Dan zullen wij die maken.

Het vieren van alle niet-westerse culturen levert twee grote problemen op. Het eerste is dat niet-westerse landen kunnen weggelaten worden met hedendaagse misdaden die even monsterlijk zijn als alles wat in het westerse verleden is gebeurd. Een gewoonte die sommige buitenlandse mogendheden aanmoedigen. Immers, als het Westen zo druk bezig is zichzelf te kleineren, waar gaat het dan tijd vinden om naar de rest van de wereld te kijken? Maar het andere grote probleem is dat het leidt tot een vorm van parochiaal internationalisme, waarbij westerlingen ten onrechte veronderstellen dat aspecten van de westerse erfenis gemeenschappelijke aspiraties zijn in de rest van de wereld.

Van Australië tot Canada en Amerika en in heel Europa denkt een nieuwe generatie dat bepaalde aspecten van de westerse traditie (zoals mensenrechten) een historische en mondiale norm zijn die overal is ingevoerd. Mettertijd is het erop gaan lijken dat alleen het Westen, de cultuur die deze normen heeft ontwikkeld, niet in staat geweest is om ze na te leven, en dat niet-westerse 'inheemse' culturen (onder andere) zuiverder en meer verlicht zijn dan de westerse cultuur ooit kan zijn. Dit zijn geen marginale opvattingen, noch zijn ze nieuw. Ze gaan minstens terug tot de achttiende eeuw. Tegenwoordig dringen ze door in het werk van bestsellerauteurs als Naomi Klein en Noam Chomsky. Deze opvattingen worden onderwezen op universiteiten en

scholen in de hele westerse wereld. En de resultaten daarvan zijn te zien in bijna elke belangrijke culturele en politieke instelling. Ze duiken op waar je ze het minst verwacht.

Neem nu de National Trust in Groot-Brittannië, bedoeld om veel van 's lands mooiste en duurste landhuizen open te houden. De 5,6 miljoen leden van de Trust genieten van een wandeling door een statig herenhuis en een kopje thee in de namiddag. Maar de laatste jaren heeft de Trust besloten dat ze nog een andere taak heeft: haar bezoekers voorlichten over de verschrikkingen van het verleden. En niet alleen verbanden met het Britse Rijk en de slavenhandel, homofobie, en de misdaden van het eerstgeboorterecht. Onlangs heeft zij ervoor gekozen het idee te propageren dat het Engelse platteland zelf racistisch is en (zoals de programmadirecteur van de Trust het noemt) een *'Green Unpleasant Land'* is.

Ik kies dat ene voorbeeld, maar je kunt eender welk onderwerp kiezen en je zal merken dat het op dezelfde manier aan de kaak wordt gesteld. Alles, van kunst, wiskunde en muziek tot tuinieren, sport en voeding, is door dezelfde gehaktmolen gedraaid. Dit alles heeft vele merkwaardige kanten. Niet de minst vreemde is dat het Westen, terwijl het wordt aangevallen voor alles wat het verkeerd heeft gedaan, nu geen krediet krijgt voor het feit dat het iets goeds heeft gedaan. In feite worden deze verwezenlijkingen, inclusief de ontwikkeling van individuele rechten, religieuze vrijheid en pluralisme, tegen het Westen gebruikt.

Dit brengt ons tot een tweede, dieperliggend raadsel. Waarom is alles in het Westen opengesteld voor aanvallen?

De cultuur die de wereld levensreddende vooruitgang gaf op het gebied van wetenschap, geneeskunde en een vrije markt die miljarden mensen over de hele wereld uit de armoede heeft gehaald en de grootste bloei van het denken ter wereld bood, wordt in vraag gesteld met diepe vijandigheid en simplisme. De cultuur die Michelangelo, Leonardo, Bernini en Bach heeft voortgebracht wordt afgeschilderd alsof ze niets relevants te zeggen heeft. Nieuwe generaties wordt deze onwetende kijk op de geschiedenis bijgebracht. Ze krijgen een verhaal voorgeschoteld over de tekortkomingen van het Westen, zonder ook maar enige tijd te besteden aan de glorie ervan.

Iedere scholier heeft nu weet van slavernij. Hoeveel kunnen zonder ironie, schaamte of voorbehoud de grote geschenken beschrijven die de westerse traditie aan de wereld heeft gegeven?

Alle aspecten van de westerse traditie hebben nu te lijden onder dezelfde aanval. De joods-christelijke traditie, die een hoeksteen van de westerse traditie vormde, wordt in het bijzonder aangevallen en gehemeld. Maar dat geldt ook voor de traditie van het secularisme en de Verlichting, die een bloei van de politiek, de wetenschappen en de kunsten teweegbrachten. En dit heeft gevolgen. Een nieuwe generatie lijkt zelfs de meest elementaire beginselen van het vrije denken en de vrije meningsuiting niet te begrijpen. Sterker nog, deze worden zelf afgeschilderd als producten van de Europese Verlichting en aangevallen door mensen die niet begrijpen hoe of waarom het Westen tot de regelingen kwam die het bereikte tussen staat, individu en religie. Noch begrijpen ze hoe het voorrang geven aan de wetenschappelijke methode mensen over de hele wereld onnoemelijke voordelen heeft opgeleverd. In plaats daarvan worden deze erfenissen bekritiseerd als voorbeelden van westerse arrogantie, elitarisme en onverdiende superioriteit. Als gevolg daarvan wordt alles wat met de westerse traditie samenhangt overboord gegooid. Op Amerikaanse scholen krijgen aankomende leraren trainingsseminars waar hun wordt geleerd dat zelfs de term 'diversiteit van mening' 'witte-suprematiebullshit' is².

Dit is geen geschiedenis van het Westen en het beoogt dat ook niet te zijn. Een dergelijk werk zou vele malen dikker moeten zijn. Evenmin wil ik het aanzienlijke debat dat momenteel gaande is, de kop indrukken. Ik geniet van dat debat en denk dat het nuttig is. Maar tot op heden is het eenzijdig. Zoals we zullen zien, zijn politici, academici, historici en activisten ermee weggekomen om dingen te zeggen die niet alleen onjuist of ondoordacht zijn, maar ronduit vals. Ze zijn er veel te lang mee weggekomen.

Deze oorlog tegen het Westen heeft vele facetten. Hij wordt gevoerd in de media en de ether, in het hele onderwijssysteem, vanaf de kleuterschool. Hij is wijdverbreid in de cultuur, waar alle grote culturele instellingen onder druk komen te staan of zich vrijwillig distantiëren van hun eigen verleden. En het bestaat nu aan de top van de Amerikaanse regering: een van de eerste daden van de regering-Biden was het uitvaardigen van een *executive order* waarin werd opgeroepen tot 'gelijkheid' en het ontmantelen van wat men 'systematisch racisme' noemde³. Wij staan op het punt om een kip te slachten die een overvloed aan gouden eieren gelegd heeft.